Petra Hietasen puhe 12.10.2025

Tuntuu vielä omalla tavallaan uskomattomalta seistä tässä teidän kaikkien kanssa. Ei ehkä voi sanoa, että tie tähän yhteisöön olisi minulle ollut perinteisellä tavalla pitkä eikä varsinkaan kivikkoinen.

Minulle asioihin ja epäkohtiin vaikuttaminen on aina ollut luonnollista ja olen myös saanut kasvaa ilmapiirissä, jossa epäkohtiin puututaan. Lapsuuteni osana on aina ollut aidot tosia ilmiöitä koskevat keskustelut. Ensin kertomukset suvun historian kautta siitä, miten yhteiskunta ei aina ole nähnyt kuin kapeiden raamiensa sisään, jotka se on asettanut täydellisyyden kuvaksi. Miten niistä oletuksista erottumista ei ole katsottu hyvällä. Kuinka vahvaluonteisia esiäitejä tai -isiä on tietyissä yhteyksissä pidetty ”hankalina”. Ja samalla kuinka oman tien kulkemisella, omien arvojen mukaisen toiminnan mukaisella pitkäjänteisellä työllä voi saada hyviä asioita aikaan. Kuinka ei ole huono asia olla välillä vähän ”hankala”. Se vain tuo näkyväksi epäkohtia.

Kertomukset opettivat kulkemaan omaa tietä, kyseenalaistamaan asioita, jotka eivät tunnu oikealta. Itse ehdin kuitenkin teini-ikään ennen kuin kertomukset siirtyivät nykypäivään ja omaan elämääni. Sain seurata vierestä, ja osittain mukana pakolaisten saapumista Suomeen. Reposaaren Junnilan täyttymistä turvaa hakevista ihmisistä. Oma lähipiirini täyttyi tällöin ihmisistä, jotka halusivat auttaa. Mutta samalla jouduin huomaamaan, kuinka ilmapiirin horisontissa alkoi häilyä rasismi ja vihamielisyys, jonka kaltaista en omassa maailmassani ollut koskaan aiemmin nähnyt. Oman perheeni ja erityisesti äidin aktiivisuuden kautta minuunkin syntyi uudella tavalla halu vaikuttaa. En vain oikein vielä tiennyt miten.

Muutaman vuoden päästä lähdin Helsinkiin opiskelemaan. Peräkärryä pakatessa lapsuudenkodin pihassa ajattelin yhtä suoraviivaisesti kuin varmasti kaikki 18-vuotiaat. Opiskelen tutkinnon, valmistun ja aloitan oman alan töissä. Siinä se!

Seuraavat vuodet tarjosivat kuitenkin paljon enemmän. Ne antoivat oman yhteisön, eri taustoista tulevia ystäviä, joiden kanssa sai kasvaa ja oppia elämästä. Vuodet ja nopeasti muuttuva maailma toivat kuitenkin myös uusia epäoikeudenmukaisuuksia uudella tavalla näköpiiriin ja itseä lähelle. Sateenkaariväestön syrjintä, ekokatastrofi, koronan tuomat monet ongelmat esimerkiksi mielenterveyskriisi.

Vahva yhteisöllisyyden ja vaikuttamismahdollisuuksien tunne seistessäni Senaatintorin laidalla Black lives matter -mielenosoituksessa. Eksistentiaaliset kriisit ja kysymykset siitä voiko mihinkään todella vaikuttaa. Eräs ystävien kanssa vietetty huhtikuinen ilta ahdistuneena sipsipussia rutistaen seuratessa eduskuntavaalien 2023 tulosta. Kuva alkoi pikkuhiljaa hahmottumaan, tiesin, että halusin vaikuttaa ja aloin ymmärtämään, että se paikka voisi olla puoluepolitiikassa.

Vielä oli kuitenkin yksi muutos edessä. Aloin kaivata takaisin kotiin. Helsinki – se savuinen, sumuinen kaupunki, ei enää tuntunut siltä. Muutin takaisin Satakuntaan, tällä kertaa asettuen Ulvilaan. Lapsuuden mummulasta tuli koti ja samalla aika oli kypsä. Samalla viikolla, kun olin siirtänyt kirjat Ulvilaan allekirjoitin hakemuksen liittyä Vasemmistoliiton jäseneksi.

Ensimmäistä Ulvilan Vasemmiston kokousta jännitin valtavasti. Miten pääsisin mukaan ja löydänkö edes oikean paikan, missä kokous olisi? Kokisinko oloni paikkaankuulumattomaksi? Jännitys oli kuitenkin turhaa, muut Ulvilan vasemmistolaiset löytyivät ja vastaanotto oli lämmin. Oli helppoa

tulla mukaan toimintaan. Koin, että olin löytänyt sellaisen yhteisön, jossa ja jonka kautta voisin alkaa vaikuttaa itselleni tärkeiden teemojen puolesta. Saan vaikuttaa ja ottaa kantaa maahanmuuttajien oikeuksien, rasisiminvastaisuuden, sateenkaariväestön oikeuksien, ekologisten teemojen ja oikeudenmukaisen talouden puolesta. Sokerikuorrutetuin sanoin voisi sanoa, että löysin poliittisen kodin. Hunajaista tai ei on sanoissa totuutta kokemuksestani.

Sitten lopulta kaikki tapahtui rytinällä. Alle vuosi ensimmäisestä kokouksestani olin päätynyt allekirjoittamaan ehdokassuostumuslomakkeen kuntavaaleihin. Vaalien tekeminen oli mahtavaa. Olin siis vihdoin löytänyt oman tapani vaikuttaa.

Siinä missä tiesin aina voivani kysyä apua ja neuvoa ryhmän konkareilta pystyin toivottavasti tuomaan omat korteni kekoon. Aktivoin Ulvilan vasemmiston somet uudelleen ja muutkin ehdokkaan lähtivät ihanasti mukaan ajatukseen jakaa ehdokkaiden esittelyjä someihimme. Toivon mukaan julkaisut tavoittivat uusia ihmisiä, ehkä nuoria, joita perinteinen vaalimainonta ei niin helposti tavoita.

Somen lisäksi jalkauduimme tietysti myös ”oikeaan” maailmaan. Pidimme perinteisiä vaalitapahtumia Hansan kauppakeskuksella ja jokainen erilainen ehdokas pääsi esille omalla tavallaan. Käytiin keskusteluja, tarjottiin munkkikahveja, karkkia, kyniä tai silmälasipyyhkeitä ja tietysti ehdokasesitteitä.

Lempitapahtumani vaalikeväältä oli lapsiperhetapahtuma, jonka järjestimme. Vaikka toppatakistani ja villapipostani huolimatta olin luita myöten jäässä kylmässä tuulessa lämmitti mieltä se, kuinka sankoin joukoin perheitä tuli tapahtumaan. Lapset pääsivät kasvomaalaukseen, pomppulinnaan ja poniajeluille. Samalla saimme keskustella lasten ja nuorten elämästä Ulvilassa. Millä on merkitystä arjessa ja mitä voisimme toivottavasti edistää?

Sitten koitti vaalipäivä. Heräilin huhtikuiseen aamuun ajatellen lähinnä sitä, olisiko puurokattila puhtaana. Olin viettänyt vaaliviikonlopun 8-vuotiaan kummipojan kanssa ja myös vaalipäivän alku koostui lähileikkipaikalla vedetystä hyppykilpailusta. Mielessä pyöri toki välillä sekin, kuinka vaalit menisivät Vasemmistolla niin meillä kuin muuallakin Suomessa. Vain välillä oli mieleni syrjällä pyörähtänyt ajatus, että saattaisin tulla valituksi. Kun sitten ennakkoäänet näpsähtivät näytölleni ilmoittaen, että niiden perustella olisin pääsemässä läpi en voinut uskoa näkemääni. Osin kauhun, mutta innostuksenkin sekaisin tuntein seurasin tuloslaskentaa, kun lopulta äänet oli laskettu ja vahvistettu olin vieläkin häkeltynyt.

Minut oli todella valittu Ulvilan kaupunginvaltuustoon ja voisin yhdessä muiden ryhmämme jäsenten kanssa konkreettisesti vaikuttaa asioihin. Pääsisin opettelemaan kuntapolitiikkaa ja en ”vain” kirjoittelemaan tulikivenkatkuisia somekirjoituksia profiiliini. Kun nyt mietin taaksepäin noihin huhti-toukokuun viikkoihin nousee mieleeni liuta hetkiä. Kotona vietetyt viikonloppupäivät, kun kahlasin läpi kuntalakia ja Ulvilan hallintosääntöä oppiakseni muutamia perusasioita, ennen kuin valtuustokausi alkaa. Puolueiden välisiä neuvotteluja luottamuspaikkajaoista. Valtavasti uutta. Innostusta ja jännitystä.

Lopulta koitti kauan odotettu kesäkuu ja kauden ensimmäinen kaupunginvaltuusto. Vaikka uusien vastuiden opettelu alkoikin toden teolla vasta nyt koin jonkinlaisen epävarmuuden kauden tulleen tietyllä tapaa päätökseensä. Mielessäni konkretisoitui ajatus siitä, että todella olen kaupunginvaltuutettu ja muissa luottamustehtävissä, joihin minut on valittu. Ensimmäisen kokouksen jälkeen julkaisin Instagramiin päivityksen, jossa pohdin tulevaa työtä näin ”Pian alkaa siis vielä syvällisemmin aika perehtyä, suunnitella, osallistaa, osallistua ja vaikuttaa.”

Kaikki onkin vielä aivan alussa. Alussa tällä valtuustokaudella, alussa opettelumatkallani. Alussa myös tulevan paremman huomisen suhteen. Sen eteen olemmekin jo tehneet tämän valtuustokauden ensimmäisiä askeleita. Viimeksi kaupunginvaltuustossa teimme valtuustoryhmänä aloitteen ilmaisen aamupalan tarjoilemisesta Ulvilan perusopetuksen kouluissa. Löysimme myös puolueidenvälistä yhteistyöpintaa meidän nuorten valtuutettujen tehdessä aloitteen sateenkaariliputuksesta Ulvilassa Pride-viikolla ensi vuodesta alkaen.

Työ on kuten sanottua vasta alussa ja odotan jo innolla tulevia vuosia. Mitä oppeja ja vaikutusmahdollisuuksia ne tuovat tullessaan. Uusia tapoja vaikuttaa ja uusia sekä vanhoja asioita mihin tarttua työssä. Tästäkin näkökulmasta olen innoissani ja kiitollinen siitä, että pääsen saamaan taas yhden uuden kokemuksen täällä tänään. Päästä kuulemaan ja osallistumaan koko kotimaakuntamme Vasemmistoliiton strategiatyöhön ja saamaan taas uusia näkökulmia omaan ajatteluun ja tietouteen. Varsinkin lisää inspiraatiota ja voimaa yhteisestä työskentelystä ja tulevaisuuden näköaloista.

Kokemuksia valtuustotyöskentelyn ja politiikan saralla minulla on vielä – varsinkin moniin teistä verrattuna vielä vähän. Silti paljon enemmän, kuin olisin vielä vähän aikaa sitten uskonut. Kokouksia, työryhmätyöskentelyä, paneelikeskusteluja ja taustatöitä. Jokainen saamani kokemus on kuitenkin entistä enemmän vakuuttanut minua siitä, että kuntapolitiikkaan mukaan lähteminen oli ja on oikea päätös. Varsinkaan tässä ajassa on mahdotonta vain seurata vierestä ja olla hiljaa. Työ reilumman ja paremman huomisen puolesta tuntuu taas mahdolliselta. Siitä kiitos kuuluu teille ja meille kaikille!